

Stephanie
Laurens

B
Farnetka

Svéhlavá
nevěsta

Svéhlavá nevěsta

PRAHA 2011

Přeložila: **DANA CHODILOVÁ**

Stephanie Laurens: Svěhlavá nevěsta

Vydání první

Copyright © 2009 by Savdek Management Proprietary Ltd.

Published by arrangement with Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1605. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *The Untamed Bride*

vydaného nakladatelstvím Avon Books,

An Imprint of HarperCollins Publishers, New York v roce 2009

Český překlad © 2011 Dana Chodilová

Odpovědný redaktor Jiří Chodil

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Oldřich Liška

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-417-2

BARONET

Praha 2011

Stephanie Laurens

Svéhlavá nevěsta

Úvodní román cyklu
ČERNÁ KOBRA

» *Úvod* »

Indie, 1822

24. března 1822

Centrála britské Východoindické společnosti, Kalkata, Indie

Nemohu ani vypovědět, jak je důležité, abychom toho padoucha dostali.“ Francis Rawdon-Hastings, markýz z Hastingsu a posledních devět let generální guvernér Indie, přecházel těžkým krokem za svým stolem.

Devět důstojníků, pohodlně usazených v elegantních ratanových křeslech před tím masivním mahagónovým kusem nábytku v guvernérově pracovně, zachovávalo klid a mlčení. Těžký vlhký vzduch vířilo jen Hastingsovo belhání.

Starý muž brunátněl, zatíнал pěsti, svaly na ramenou a pažích se mu napínaly. Plukovník Derek Delborough, pro všechny známé Del, který seděl na konci řady křesel, pozoroval rozčilení svého vrchního velitele klidně a nevzrušeně. Hastings si dal pěkně načas, než povolal plukovníka a jeho muže, své osobně jmenované zvláštní důstojníky.

Bíle omítnutou stěnu za Hastingsem členila okna zasazená v týkových rámech, stíněná širokým balkónem a chráněná před rychle narůstajícím žářem oke-

nicemi. Mezi okny visel portrét krále, malovaný v době, kdy byl ještě princem a miláčkem Evropy. Princ regent z něj důstojně shlížel na tuto základnu anglického bohatství a vlivu, přepychově zařízenou stolky z růžového tropického dřeva a týkovými skříňkami, vesměs složitě vyřezávanými a vykládanými. Leskly se ve světle, které se linulo skrz okenice a odráželo se od nesčetných mosazných ozdob.

Pokoj byl vzdušný, úzkostlivě čistý a exoticky vybavený. Skrz svou praktičnost vydechoval nadčasový klid, podobně jako sám indický subkontinent, jehož velké části nyní Hastings vládl.

Na Hastingse ale to konejšivé prostředí neúčinkovalo, dál se těžce belhal sem tam. „To plenění našich konvojů *nesmí* pokračovat – ztrácíme tvář s každým uplynulým dnem, s každým útokem, který mu projde.“

„Vyrozuměl jsem,“ protáhl Del se zosobněným klidem, tak nápadným opakem Hastingsova napjatého tónu, „že se činy Černé kobry už nějakou dobu stupňují.“

„Ano, sakra! A pobočka v Bombaji to nepovažovala za nutné nahlásit, natož nějak *reagovat*. Rozhoupali se teprve před několika měsíci a teď kňourají, že jim situace přerůstá přes hlavu.“ Hastings se zastavil u středu stolu, podrážděně prohrábl hraničku listin, vytáhl několik papírů a posunul je po naleštěné desce. „Tohle jsou poslední zprávy – jen abyste věděli, jaký chaos na vás čeká.“

Čtyři muži, usazení po Delově pravici, se na plukovníka podívali. Když příkývl, natáhli se a každý si vzal jeden dokument. Opřeli se v křeslech a studovali hlášení.

„Slyšel jsem,“ pokračoval Del, „že se kult Černé kobry poprvé objevil v devatenáctém roce. Odehrálo se ještě něco předtím, nebo to byl počátek?“

„Tehdy jsme se s ním setkali poprvé a místní v Bombaji o něm dřív neslyšeli. Netušíme, jestli nečíhal někde v pozadí – bůh ví, že těch tajných domorodých kultů je dost a dost –, ale neobjevila se ani hlášení od dřívějších maháradžů. K prvním akcím došlo teprve v průběhu devatenáctého roku.“

„A nový kult napovídá příchod nového vůdce.“

„Jistě, a právě toho budete muset zlikvidovat. Anebo natolik poškodit jeho síly,“ Hastings máchl k listinám, které muži studovali, „tu lůzu, kterou využívá k vraždění, plenění a drancování, aby se stáhl zpátky pod kámen, zpod kterého se vyplazil.“

„Vraždění, plenění a drancování, to není zdaleka všechno.“ Major Gareth Hamilton, jeden ze čtyř důstojníků pod Delovým vedením, vzhlédl a hnědýma očima se zabodl do Hastingse. „Tohle vypadá jako úmyslné terorizování vesnic, jako by si je chtěl podrobit. Na kult je to dost ctižádostivé – pokouší se chopit moci, ne jen jako obvykle ždímat peníze a krást zboží.“

„Chce lid ovládnout strachem.“ Kapitán Rafe Carstairs, usazený o tři místa dále od Dela, stejně jako Gareth odhodil přečtenou zprávu zpátky na stůl. Rafeovy aristokratické rysy vyzařovaly odpor, dokonce znechucení. Delovi to prozradilo, že zpráva, kterou si Rafe právě přečetl, je vskutku hrozná.

Celá pětice, která seděla před Hastingsovým stolem, zažila masakry, jaké by si většina lidí nedokázala ani představit. Jejich skupina se v řadách kavalerie pod vedením generála Henryho Pageta zúčastnila tažení do Španělska, pak se ocitla v samém centru dění u Waterloo a nato byla pověřena službou u Východoindické společnosti. Působila tu pod Hastingsovým vedením coby elitní skupina důstojníků, určená k ha-

šení nejhorších povstání a nepokojů, které v uplynulých sedmi letech propukaly na subkontinentu.

Major Logan Monteith, usazený mezi Garethem a Rafem, se ušklíbl, máchl opáleným zápěstím a odhodil přečtenou zprávu k ostatním na stůl. „Oproti této Černé kobře vypadá i krvežíznivá bohyně zkázy Kálí jako civilizovaná dáma.“

Vedle Rafea se natáhl dopředu kapitán James MacFarlane. Byl poslední a nejmladší z pětice a měl stále ještě trochu chlapecký obličej, i když už oslavil devětatdvacet let. Opatrně položil svůj dokument k ostatním. „V Bombaji netuší, kdo za tím stojí? Žádná stopa – žádní komplici, žádná oblast, kde by kult sídlil?“

„Po více než pěti měsících aktivního pátrání nemá Bombaj vůbec nic. Snad jen *podezření*, že si kult získal některá maráthská knížátka a ta ho tajně podporují.“

Rafe si odfrkl. „Tohle by předvídal i blázen. Od té doby, kdy jsme je v osmnáctém roce potlačili, touží po boji – po *jakémkoli* boji, je jim to jedno.“

„Přesně tak,“ poznamenal Hastings kysele a jízlivě. „Jak víte, v Bombaji je nyní guvernérem Ensworth. Ve všech ostatních ohledech si vede dobře, ale je to diplomat, ne voják, a dobrovolně přiznává, že mu ta věc s Černou kobrou přerůstá přes hlavu.“ Hastings přešel muže pohledem a spočinul na Delovi. „A tady přichází řada na vás, pánové.“

„Pokud to dobře chápu,“ nadnesl Del, „tak se Ensworth neurazí, když zasáhneme na jeho půdě.“

„Přesně naopak – uvítá vás s otevřenou náručí. Je v koncích, pokouší se uklidnit obchodníky a současně dodržet rozpočet z Londýna – není to lehké, když mu vydrancují každý pátý konvoj.“ Hastings se odmlčel. Ve tváři se mu na okamžik objevilo napětí z řízení té rozsáhlé říše, kterou se Indie stala. Pak zafal zuby

a pohlédl svým společníkům do očí. „Nemohu ani vyjádřit, jak důležitá je tahle mise. Kult Černé kobry se *musí* zastavit. Plenění a zvěrstva páchaná jeho jménem dosáhla úrovně, která neohrožuje jen Východoindickou společnost, ale i Anglii – co se týče obchodu i samotného našeho postavení. A vy všichni jste tu dost dlouho na to, abyste věděli, jak důležité je to postavení pro trvalé zájmy naší země. A konečně,“ pokývl hlavou ke zprávám na stole, „je třeba Černou kobru zničit kvůli Indii a lidem ve vesnicích.“

„O tom není sporu.“ Rafe se zvedl ze své typické líné polohy na židli a spolu s Delem a ostatními vstal.

Hastings po nich přejel pohledem. Stáli vyrovnáni v uniformách před jeho stolem jako neochvějná rudá zeď, bývalí členové královské gardy, zocelení dlouhými roky bitev a velení. Všichni měli nad sto osmdesát centimetrů a ve tvářích vyryté zkušenosti, dokonce i mladý MacFarlane; v očích jim bylo znát, že se vyznají.

Hastings potěšilo, co před sebou viděl. Pokývl. „Vaším úkolem, pánové, je identifikovat a zajmout vůdce kultu Černá kobra a přivést ho spravedlnosti. Máte volnou ruku, co se týče prostředků a způsobů. Je mi jedno, jak to provedete, pokud bude spravedlnosti učiněno zadost. Jako obvykle můžete čerpat z účtu Společnosti a využívat její jednotky, jak uznáte za vhodné.“

Jako vždycky to byl Rafe, kdo společné myšlenky převedl do slov: „Zmínil jste se o zničení hlavy toho kultu.“ Mluvil lehce, se svým obvyklým šarmem, jako by byl na čajovém dýchánku a hovořil o kroketu. „V takových případech je to nejúčinnější metoda. Máme tomu rozumět tak, že chcete, abychom stíhali přímo vůdce – či snad máme hrát opatrně a pokoušet se chránit konvoje, jak jen to bude možné?“

Hastings se podíval do Rafeových klidných modrých očí. „Vy, kapitáne, přece nevíte, co to je opatrnost.“

Del se ušklíbl. Koutkem oka viděl, že Gareth udělal totéž. Rafe, kterému se neříkalo „Neukázněný“ jen tak pro nic za nic, se tvářil jako nevinátko a čelil posměšnému Hastingsovu pohledu.

Generální guvernér zahučel. „Míníte správně. Očekávám, že se zaměříte konkrétně na Černou kobru, zjistíte jeho totožnost a odstraníte ho. Dále dělejte, co umíte, ale situace je naléhavá a opatrnost si už nemůžeme dovolit.“

Znovu je přejel pohledem. „Můžete si mé příkazy vyložit, jak je vám libo – jen přiveďte Černou kobru spravedlnosti.“

15. srpen, o pět měsíců později

Důstojnický klub

Základna britské Východoindické společnosti v Bombaji

„Hastings vážně říkal, že si můžeme jeho příkazy vyložit, jak chceme – že máme volnou ruku, co se týče prostředků a způsobů.“

Rafe se opřel o stěnu za sebou, zvedl sklenku, kterou jim chlapec z baru právě položil na stůl, a dlouze se napil kalného piva barvy jantaru.

Celá jejich pětice – Del, Gareth, Logan, Rafe a James – seděla u rohového stolu, který si zabrala v baru u důstojnického klubu. Zvolili si ho mimo jiné kvůli tomu, že nabízel nerušený výhled po celém baru – uzavřené přední verandě důstojnického klubu – i na prostranství před schody na verandu. Dále, a to byla hlavní výhoda stolu, měli v zádech a po jedné straně

silné kamenné zdi; nikdo tedy nemohl nenápadně postávat poblíž, ať už venku nebo uvnitř, a poslouchat jejich tlumený hovor.

Bambusové clony, upevněné mezi předními pilíři verandy, byly nyní spuštěny, aby bránily odpolednímu slunci a prachu, vířenému jednotkou domorodých vojáků britského vojska, zabranou do nácviu slavnostní přehlídky. V baru tak vládl stinný chládek. Doléhal k nim jen šum rozhovoru dalších dvou skupin důstojníků, usazených o kus dál na dlouhé verandě, a z výklenku na druhém konci zaznívalo tukaní biliárových koulí.

„Pravda.“ Gareth se chopil sklenky. „Ale podle mě si ten starý dobrý markýz nepředstavoval, že ho obejdeme.“

„Soudím, že nemáme na výběr.“ Logan se spolu s ostatními třemi podíval na Dela.

Del, který upíral pohled do svého piva, ucítil, že si ho přátelé měří. Vzhlédl k nim. „Pokud je Černá kobra vážně Roderick Ferrar, jak se domníváme, pak nám Hastings za tu zprávu nepoděkuje.“

„Ale stejně udělá, co je třeba, ne?“ James se natáhl po poslední zbylé sklence na tácku.

Del se na něj podíval. „Všiml sis toho portrétu za Hastingsovým stolem?“

„Toho princova?“

Del přikývl. „Ten obraz není majetek společnosti, patří Hastingsovi. Vděčí za své jmenování principi, pardon, Jeho Veličenstvu – a ví, že na to nesmí zapomenat. Pokud objevíme nevyvratitelný důkaz o tom, že náš zločinec je Ferrar, a předáme ho Hastingsovi, dostaneme ho do nepříjemné pozice. Bude se muset rozhodnout, co je pro něj přednější – jestli vlastní svědomí, nebo král.“

James se mračil a otáčel sklenku v rukách. „To je Ferrar vážně tak nedotknutelný?“

„Ano.“ Delovo přitakání zdůraznil i Garethův, Loganův a Rafeův hlas.

„Hastings je zavázán králi,“ vysvětloval Del, „a král je zavázán Ferrarovi staršímu, hraběti ze Shrewtonu. Navíc se dobře ví, že Ferrar je otcův oblíbenec, byť je až druhorozený syn.“

„Říká se,“ dodal Rafe a naklonil se přes stůl, „že Shrewton má krále v hrsti – a tomu není těžké uvěřit. Takže pokud mezi Hastingsem a Shrewtonem nevládne nějaké nepřátelství, o kterém nikdo neví, bude se Hastings cítit povinen ‚ztratit‘ každý důkaz, který najdeme.“

Logan si odfrkl. „Sakra – nepřekvapilo by mě, kdyby něco z toho zlata, o které Kobra odírá Společnost, skončilo oklikou v kapse Jeho Veličenstva.“

„Hastings,“ připomněl jim Gareth, „hodně zdůrazňoval, abychom ‚přivedli Černou kobra spravedlnosti‘. Nenařídil nám, abychom ho zajali a dopravili do Bombaje.“ Podíval se na Dela a povytáhl obočí. „Myslíš, že má Hastings stejné podezření jako my a naším prostřednictvím chce dosáhnout spravedlnosti, aby tak neurazil svého vladaře?“

Del se cynicky ušklíbl. „Ta možnost už mě taky napadla. Zvažte to – stačily nám pouhé dva týdny, než jsme pochopili, že Černá kobra má buď někoho tady v guvernérově kanceláři, nebo je sám členem guvernérova štábu. Potom stačilo kolik? – šest týdnů? – pozorování, které konvoje byly napadeny, a padlo podezření na Ferrara. Coby druhý pobočník guvernéra Bombaje jedině on znal podrobnosti o všech dotyčných konvojích – jiní měli detaily jen o některých, ale on znal trasy a čas u všech. Hastings měl podobné in-

formace už měsíce. Musí mít přinejmenším podezření, kdo stojí za kultem Černé kobry.“

„Hastings,“ přidal se Rafe, „taky ví, kdy zde Roderick Ferrar nastoupil do služby – bylo to na začátku roku 1819, zhruba pět měsíců před prvním známým zásahem Kobry a jeho stoupenců.“

„Ostrému chlapíkovi jako Ferrar pět měsíců stačí, aby poznal možnosti, nadělal plány a nashromáždil ty stoupence,“ pokýval Logan. „A coby guvernérův pobočník má přímý a oficiální kontakt s rebelantskými knížátky – s těmi horkými hlavami, o kterých už víme, že tajně postoupily Černé kobře své soukromé lupičské gangy.“

„Ferrar,“ vzpomínal Del, „se nejprve hlásil u Hastingse v Kalkatě, než se připojil zde ke guvernérově štábu – a naše zdroje z Kalkaty tvrdí, že si to místo zvlášť vyžádal. Ferrar mohl dostat pozici u Hastingse v ústředí, stačilo jen chtít. Který mladík, dychtivý postupu ve Společnosti, by nechtěl pracovat přímo pro šéfa? Ale Ferrar ne, ten požádal o přemístění do Bombaje. Zřejmě je úplně spokojený s místem druhého pobočníka.“

„Člověka napadá,“ zamračil se Gareth, „jestli hlavní výhoda toho místa nespočívá v tom, že ho od Hastingsova pozorného dohledu dělí celý subkontinent.“

„Takže, Jamesi, chlapče,“ Rafe poplácal mladého kapitána po zádech, „všechno nasvědčuje tomu, že příkaz ‚přivést Černou kobru spravedlnosti‘ a nasadit přitom všechny nutné prostředky, je nejspíš metoda mazaného politika, jak tu záležitost šikovně vyřídit.“ Rafe se podíval ostatním do očí. „A Hastings nás zná dost dobře, aby si byl jistý, že za něj tu špinavou práci uděláme.“

James se rozhlédl po ostatních. Viděl, že si všichni myslí totéž, a neochotně přikývl. „Dobře. Takže Has-

tingse obejdeme. Ale jak to uděláme?“ Podíval se na Dela. „Dozvěděl ses něco z Anglie?“

Del se rozhlédl po verandě, přesvědčil se, že je nikdo nemůže vyslechnout. „Dnes ráno připlula fregata s tuze tajným balíčkem pro mě.“

„Od Devila?“ zeptal se Gareth.

Del přikývl. „Dopis od něj a ještě od jednoho šlechtice – od vévody z Wolverstonu.“

„Od Wolverstona?“ Rafe se zamračil. „Myslel jsem, že ten stařík je tak trochu samotář.“

„To byl,“ potvrdil Del. „Ale jeho syn, současný vévoda, je něco jiného. Známe ho, nebo spíš jsme ho znali, pod jiným jménem: Dalziel.“

Ostatní čtyři povytáhli obočí. „Dalziel je vážně Wolverstone?“ podivil se James.

„Dědic starého vévody,“ odpověděl Del. „Starý pán zemřel na konci roku 1816, když už jsme byli tady.“

Gareth počítal roky. „Dalziel už tehdy musel odejít ze služby.“

„Nejspíš. A Devil Cynster coby vévoda ze St. Ives se s novým vévodou dobře zná. Přečetl si můj dopis, ve kterém jsem mu vysvětlil naši obtížnou situaci, a ukázal ho Wolverstonovi, soudil, že nikdo jiný nám neporadí lépe. Pokud si vzpomínáte, Dalziel řídil všechny britské agenty na cizí půdě víc než deset let a zná všechny triky kolem předávání citlivých informací přes kontinent a do Anglie. A navíc, jak Devil výslovně zdůraznil, Wolverstone králi nic nedluží – spíš je to přesně naopak, a Jeho Veličenstvo si to moc dobře uvědomuje. Pokud Wolverstone přijde s důkazem, že Černá kobra je Ferrar mladší, netroufne si král ani Shrewton udělat nic, čím by zarazili kola spravedlnosti.“

Rafe se zašklebil. „Vždycky jsem věděl, že se bude hodit, že jsme u Waterloo vytvořili jednotku s Cynstery.“

Gareth se nostalgicky usmál. „Byli to zatraceně dobří vojáci, i když ne profesionálové.“

„Mají to v krvi,“ pokýval rozvážně Logan.

„A ti jejich koně stáli za to,“ dodal Rafe.

„Dost často jsme jim kryli záda a oni nám teď tu službu vracejí.“ Del pozvedl sklenku a počkal, až si s ním ostatní přituknou. „Na staré druhy ve zbrani.“

Všichni se napili a pak se Logan podíval na Dela. „Takže nám Wolverstone dal tu žádanou radu?“

Del přikývl. „Podrobnou. Předně potvrdil, že je ochoten převzít jakýkoli důkaz, se kterým přijdeme, a předložit ho příslušnými cestami – má pro to postavení a všechny nutné kontakty. Nicméně jasně tvrdí, že abychom Ferrara mladšího zničili, musíme získat nezvratný důkaz. Jasný, očividný, jednoznačný, nic nepřímého, nic, co by vyžadovalo výklad, natož podrobnou znalost situace.“

Gareth zamumlal: „Takže to musí být něco, co na Ferrara poukáže nesporně a přímo.“

„Přesně tak.“ Del odložil prázdnou sklenku. „Jakmile ten důkaz získáme – a Wolverstone se vyjádřil, že bez správného důkazu nemá smysl se do toho pouštět – zkrátka, jakmile ho získáme, rozpracoval už... jakési tažení, podrobný plán, jak ten důkaz bezpečně dopravit do Anglie a do jeho rukou.“ Del si ostatní změřil a suše se ušklíbl. „Při pohledu na ten plán není těžké pochopit, proč byl Wolverstone ve své předchozí roli tak úspěšný.“

„Takže o co jde?“ Logan se opřel o stůl, očividně zaujatý. I ostatní napjatě čekali.

„Máme pořídit kopie toho důkazu a pak se každý zvlášť a nezávisle vydat domů – čtyři z nás povevou

kopie a jeden originál. Poslal mi pět zapečetěných dopisů – pět souborů instrukcí – jeden pro originál, další čtyři pro návnady. Každý dopis obsahuje trasu, jakou se má posel vydat do Anglie, a přístavy, které máme použít – jakmile dorazíme, budou na nás čekat jeho muži a doprovodí nás dál. Náš doprovod bude vědět, kam se pak máme v Anglii vydat.“

Logan našpulil rty. „Wolverstone očividně vyznává metodu, že informace má znát jen ten, kdo je znát potřebuje.“

Del se usmál. „Je to zařízeno tak, že každý sice bude vědět, co sám veze – návnadu nebo originál – a trasu domů, ale nebudeme tušit, co mají ostatní, ani kudy pojedou. Kdo veze originál a jakou trasou, jakými přístavy, to bude vědět jen ten z nás, kdo si ten originál vybere.“ Del se odtáhl ze stolu a opřel se na židli. „Dalziel chce, abychom losovali a pak se okamžitě rozešli.“

Rafe přikývl. „Tak to bude bezpečnější.“ Rozhlédl se kolem stolu. „Díky tomu nikdo nemůže prozradit ty ostatní, kdyby ho nepřítel chytil.“ S netypicky vážnou tváří i hlasem odložil opatrně skleničku na tác. „Po těch měsících stíhání gangů Černé kobry, když jsme z první ruky poznali výsledky jejich metod... je jenom moudré se zajistit pro případ, kdyby někoho z nás dostali. To, co nevíme, nemůžeme prozradit.“

Uplynula chvilka ticha. Každý si připomněl zvěřstva, jaká vídal při vedení svých jednotek do nájezdů do odlehklých končin a kopců, při stíhání Černé kobry a lupičských gangů, které tvořily většinu sil kultu, při pátrání po důkazu – nezvratném, neochvějném důkazu, který potřebovali k ukončení vlády Černé kobry.

Gareth dlouze nasál vzduch a vydechl ho se slovy: „Takže najdeme náš důkaz a dopravíme ho domů.“